

2002 for 90 % af sagerne har været ca. 3½ måned og ca. 5 måneder for 100 % af sagerne. Hvad angår forlængelsesansøgninger i familiesammenføringsager i perioden 1. januar 2002-3. marts 2002, har den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for 90 % af sagerne været ca. 1 måned og knap 2 måneder for 100 % af sagerne. Det bemærkes, at tallene er foreløbige.

Generelt skal det oplyses, at de tal, der fremkommer ved udtræk fra Udlændingeregistret, er behæftet med usikkerhed, bl.a. fordi sådanne udtræk indebærer en række tekniske og praktiske problemer.

Spm. nr. S 1294

Til justitsministeren (8/3 02) af:
Anne Baastrup (SF):
»Hvad er grundelsen for, at vold i hjemmet i politisprog kaldes »husspektakler«, og vil ministeren tage initiativ til at få det ændret?«

Begrundelse

Anvendelsen af begrebet »husspektakler« i politirapporter, i statistikker m.v. forekommer spørgeren at være en måde at uskadelliggøre volds handlingen. Spørgeren, som længe har undret sig over den konsekvente brug af denne betegnelse og finder, at det snart må være på tide, at politiet i alle former for rapportering anvender det begreb, som bør være den rigtige betegnelse: »Vold i Hjemmet«.

Svar (19/3 02)

Justitsministeren (Lene Espersen):

Husspektakler anvendes ofte som en almindelig sproglig betegnelse for en række forskelligartede tilfælde, hvor politiet tilkaldes til et privat hjem, og hvor de implicerede parter på en eller anden måde har tilknytning til hinanden oftest ved samliv eller ægteskab, men også ved anden familierelation eller i øvrigt ved boligfællesskab, naboskab eller bekendtskab.

Er der tale om tilfælde, hvor der er begået strafbare forhold, f.eks. freds-, æres- eller legemskrænkelser, behandles sådanne forhold i overensstemmelse med de almindelige straffe-

retlige og straffeprocessuelle regler. Det er i den forbindelse uden betydning, om forholdet måtte være anmeldt til politiet som husspektakler.

Jeg kan i øvrigt mere generelt om politiets håndtering af husspektakler henvisne til Justitsministeriets samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 2 af 11. februar 2002 fra Folketingets Retsudvalg (B 20 – bilag 1).

Spm. nr. S 1440

Til undervisningsministeren (19/3 02) af:

Anne Baastrup (SF):

»Vil ministeren redegøre for strategier og tiltag, der kan give elever og lærere bedre redskaber til at forholde sig til den massive seksualisering, som finder sted i disse år?«

Begrundelse

Ifølge artikel i Berlingske Tidende lørdag den 16. marts 2002 påpeger blandt andet Dansklærerforeningen, at situationen i dag er så alvorlig, at den kræver øjeblikkelig indsats, f.eks. i form af en meget bedre seksualundervisning i folkeskolen.

Svar (27/3 02)

Undervisningsministeren (Ulla Tørnæs):

Denne opgave kan skolen ikke løse alene. Først og fremmest må forældrene være med. Den seksualisering, som artiklen i Berlingske Tidende tager op, er ikke et dansk fænomen. Vi er oppe mod nogle tendenser i international børne- og ungdomskultur, hvor livsstil, musik og mode præges af sex.

Skolen kan dog spille en væsentlig rolle ved at tage disse emner op. I flere af skolens fag er det oplagt at arbejde med disse problemstillinger. I det obligatoriske emne sundheds- og seksualundervisning samt familiekundskab er det skolens opgave at tilrettelægge undervisningsforløb, der giver eleverne viden om og et beredskab til at tage stilling og handle fx i forhold til spørgsmål om livsstil, seksualitet, kærlighed, lyst, sansning, sex, sygdom og sundhed.

Kommunernes og skolernes arbejde med elevens alsidige personlige udvikling giver mulig-